

-----Oprindelig meddelelse-----

Fra: Else Lidegaard [mailto:else_lidegaard@hotmail.com]

Sendt: 1. oktober 2007 12:07

Emne: bedsteforældre aktion

Kære alle.

her kommer et opråb, en opfordring - eller i alt fald en oplysning. Nogle af jer vil være bekendt med at jeg i et stykke tid - og i samarbejde med nogle af jer - har spekuleret på hvordan man kunne bringe den uudholdelige situation vi stiltiende godtager for de afviste asylansøgere til ophør. Almindelige demonstrationer fører sjældent til noget, internetunderskrifter endnu mindre.

Så opererede vi med ideen om at omringe Sandholmlejren, et par tusinde bedsteforældre, og blive stående til der blev handlet - men det er af mange grunde umuligt, kun een behøver anføres: beliggenheden midt i et militært område gør det - også - praktisk umuligt. Sidste nye forslag: I stedet for den store lange aktion, der ville kræve en omfattende logistik med toiletter etc., kunne man lave flere mindre. Konkret: Hvad med at vi bedsteforældre alle søndage fra nu af og til ... stillede os op foran Sandholmlejren - der er en stor parkeringsplads og god plads iverigt - f.ex. fra 15-17. Nogle søndage ville der være mange, andre måske færre - men den vedholdende ihærdighed kunne måske være lige så effektiv (læs tiltrække mediernes opmærksomhed - og derved politikernes) som det store vanskeligt gennemførlige eengangsopbud. Det skulle være under en parole som:

Bedsteforældre uanset politisk holdning iverigt kræver asyl til de børnebørn, forældre og bedsteforældre der i dag opholder sig i de danske asylcentre.

Vi finder det utilstedeligt at mennesker i nød skal være henvist til en flygtningelejr i årevis

vi finder det uhensigtsmæssigt at opbevare folk i lejre, når de kunne være en del af arbejdsstyrken

vi finder det uklogt at vende den tillid de har opsøgt Danmark med til en mistillid der i stedet kan gøre dem til fjender af vores land.

Vi har været med til at bygge Danmark op, har en kærlighed til vores land og dets omdømme og et langt perspektiv. Lyt til os.

svar venligst tilbage om du er enig/deltager/har bedre ideer. Det er nu der skal handles, så skynd dig så vi evt. kan begynde allerede på søndag den 7. oktober, og hurtigt alle kan udbrede budskabet til flere.

Bedste hilsener

Else Lidegaard

3. oktober.

Kære alle I der har svaret (9)

Tiden iler, og skal det være på søndag? må vi være effektive. Jeg har en masse ideer, men er ikke den store organisator. Hvem er rede til at hjælpe? **FOR** at begynde aktionen allerede på søndag (den 7.) taler at sagen er varm nu, bl.a. pgra. de skandinaviske NGOers tiltag (Berlingskes kronik 25/9) og høringen på Christiansborg 27/10 om Danmarks behandling af asylbørn. Desuden vil vi de to næste søndage antagelig blive færre pgra. Efterårsferien. På den anden side skal vi gerne være mellem 50 og 100 hvis vi skal have glæde af at gøre medierne opmærksomme på vores aktion denne søndag. Det skulle vi kunne blive hvis vi hver især kunne mobilisere mellem 5- 10 personer. Det mener jeg godt jeg kan – hvad siger I? Bemærk at tiden – på grund af det tiltagende mørke – er ændret til 14-16.

For at tiltrække folk skal der dog helst være et program. Jeg har masser af ideer til ting vi kunne gøre:

Taler: der skal hver gang være mindst en peptalk, om hvad det hele går ud på. Det kan gå på tur.

Musik: fra BennyAndersen/Dissing til at vi selv synger – efter højskolesangbog, visesangbog – you name it. Men – i hvert fald på længere sigt - ville det være godt hvis nogen kunne lave en lille samling vi kunne dele ud. Der kunne vel også være forskellige old boys orkestre imellem os?

Danse: ud over hvad vi kan gøre til disse orkestre, færødans, squaredans. Hvis det bliver koldt, skal vi røre os.

Lege: Vi kan jo evt. – i hvert fald nogle af gangene – tage vores børnebørn med og lege: Jeg gik mig over sø og land, Bro Bro brille etc. – måske kan vi få nogle af lejrens børn ud og være med.

Fortælling (Eventyr/historier) Etc.etc. alle har forhåbentlig ideer. Hvis vi ikke kan blive så mange at vi vil tilkalde pressen, kunne mødet på søndag jo også være en idé og opgave-udveksling. Hvad mener I? Ring evt. gerne til mig på 26 29 59 01

Bedste hilsener

Bedstemoderen Else

Jeg har modificeret teksten efter forskellige forslag, hvilket har betydet at de sidste to punkter er røget ud...

Resumé af 1. bedsteforældreaktion 7/10 2007

Da radioavisen ringede lidt i 2 og spurgte hvor mange vi blev, var vi kun en 5-6 stykker – jeg turde intet love – men lidt efter kom *Sidsel Jacobsen* med et flot banner – og kom dermed til at give bevægelsen navn: **Bedsteforældre for asyl** – stod der. Sort og rødt på hvidt! Og da Radioavisen alligevel vovede et øje og meldte sig på banen, var vi 52.,

Stemningen var fra starten høj, der var peptalk ved *Keld Skov*, om verdens lykkeligste mennesker, der måske også er de mest selvtilfredse og selvtilstrækkelige, om sammenhængskraft og mangel på arbejdende hænder, om værdier – hvis værdier er det at spærre mennesker inde i årevis? Vi vil have dem ud NU.

Jeg, *Else Lidegaard*, sagde lidt om hverdagen som de berøves. Lige meget hvor gode rammer man giver dem, bliver det en kunstig tilværelse hvor det er vanskeligt at undgå at blive nedbrudt – i din virkelyst, i din selvstændighed, i din værdighed . Jeg sluttede med at læse Dan Turells digt: Hyldest til hverdagen. Så sang vi alle Benny Andersens "Barndommens land" og så var ordet frit, og mange tog det.

Især gjorde *Gerd Gottliebs* indlæg dybt indtryk. Gerd har haft kontakt til lejren længe og fortalte om hvor brutalt tilbagesendingerne f.eks. foregår, om hvor den lange uvished nedbryder selv de stærkeste, og at børnene undertiden må tage ansvaret for de voksne. Om selvmordsforsøg , også blandt børnene. Gerd har også som medlem af Amnesty Nu været med til at indsamle 90.000 underskrifter.

En ung mand *Reza* kom ud fra lejren og fortalte sin historie, han er IT-nørd og har arbejdet meget for centeret og Røde Kors, fik derfor lov at studere IT uden for lejren, men måtte opgive det, fordi han ikke kunne klare konfrontationen med de andre studerende, der levede ude i friheden, mens han hver dag måtte vende tilbage til udsigtsløsheden. Vi diskuterede om vi fremover skulle mødes hver søndag eller måske hver tredje – efter gode argumenter for hver søndag, blev det vedtaget.

Jørgen Chemnitz, chefen for alle flygtningelejrene, var til stede og inviterede os alle ind til en rundvisning i lejren, som på mange måder er velindrettet, pæn og nymalet – det hjælper bare ikke når det væsentlige – friheden – hverdagen - mangler. Og asylansøgerne må ikke arbejde.

Inden for dobbelt afspærring ligger en lukket afdeling, hvor folk der ikke har begået kriminalitet, men hvis forhold man er ved at undersøge, opholder sig. *Jørgen Chemnitz* bød på kaffe og kager, mange havde også selv medbragt termokander – og *Brita Anker* og *Knud Christensen* kunne byde på en formidabel æblekage. Her første gang havde vi lejet et højtaleranlæg, men *Jørgen Chemnitz* tilbød os at låne lejrens megafon næste gang.

14/10 2007

Antallet af folk der var mødt op var næsten fordoblet. *Elisabeth Rygaard* havde på forhånd bedt om ordet og læste følgende brændende tale op for os

Sandholmllejren.

Alle, der har været i berøring med psykisk sygdom, og det har mange, ved, at det kan være en helt ubærlig tilstand at befinde sig i. Ubærlig ikke kun for den syge selv, men for alle i den psykisk syges familie - først og fremmest for børnene.

I denne lejr, Sandholmllejren, er psykisk sygdom hos forældre imidlertid et krav, som regeringen kræver opfyldt, hvis en asylafvist familie ikke skal sendes direkte tilbage til krig og udslættelse. Den grusomme fælde, som regeringen og dens støtteparti her sætter familier og børn i, overgår enhver forstand.

Enhver forbedring af forældrenes psykiske tilstand og lidelser kommer på den måde til at udgøre en trussel mod både forældre og børns overlevelsesmuligheder! Forældrenes eneste værn for at kunne beskytte deres børn mod udvisning er, hvis de kan opvise en psykisk syg tilstand, lægedokumenteret - der ikke må have udsigt til helbredelse. Helbredelse, som vi betragter som den største lykke for et sygt menneske, er for forældre og børn her, det farligste af alt - en sikker udvisningsgrund til krig og endnu større lidelser.

Familier holdes indespærret år efter år i Sandholmllejren - uden nogen som helst udsigt til at kunne få arbejde eller frihed. Men med et permanent krav om at kunne fremvise en psykisk sygdom! Krig skaber lidelse og traumer - hvad gør dette?

I Sverige har man mig bekendt alene i år givet 14.000 irakere asyl. Hvilke internationale konventioner tillader denne udsigtsløse indespærring af 600 mennesker med et absurd krav om forsat psykisk sygdom? Hvilket mandat har en regering i et demokratisk land til at udsætte en uønsket gruppe for psykisk tortur år efter år? Kan de sove om natten, disse beslutningstagere? Kan regeringen? Kan deres særprægede støtteparti, der nu i årevis har haft fri adgang til at sprede de mest uværdige og giftige forestillinger om danske medborgere med anden kulturel baggrund?

Så længe en lejr som Sandholmllejren - med dens psykiske tortur af en gruppe i forvejen udsatte mennesker - opretholdes med loven i hånd, er der ikke bare noget galt med de demokratiske tilstande i Danmark, regeringsførelsen og de love, der i stigende grad sætter hele befolkningen under mistanke for enhver adfærd, der afviger fra flertallets.

Der er noget afsindigt i selve tanken - at mennesker der flygter fra krig og ikke vil tage hjem bør straffes og spærres inde på ubestemt tid.

En sindssyg tankegang er kendetegnet ved to ting: et indsnævret og fordrejet perspektiv på verden, og derudover en tilstand, hvor empati - evnen til at have medfølelse med andre - er sat helt ud af funktion.

Den tankegang, der har ført til en lejr som denne - er sindssyg! At flertallet bakker op om regeringens politik gør ikke denne tankegang mindre sindssyg.

Man fortæller os, at millioner af flygtninge vil strømme til landet, hvis 600 traumatiserede voksne og børn lukkes ud af denne lejr. Man fortæller os, at kun materielt rige og veluddannede mennesker kan betale sig for Danmark. Er vi virkelig blevet så syge i bolden, at kynisme, mistro og grådighed er den eneste lovlige dagsorden?

Argumentet for at opretholde denne lejr, 'de kan jo bare tage hjem!' er bygget på den vrangforestilling, at der er noget at tage hjem til andet end mere af krigens rædsler.

Den nuværende regering har tvunget Danmark ind i en krig i Irak og må i dag erkende, at denne 'befrielseskrig' uden FN's sanktion - udover terror - også har skabt en borgerkrig i landet, der er helt ude af kontrol. Men den samme regering fastholder, at de afviste asylsøgere her i landet 'bare kan tage hjem'. Hvor afsindigt kan det blive?

Er bunden ikke nået for regeringen? Eller er der ingen bund?

Enhver menneskelig anstændighed byder, at denne lejr må bringes til ophør straks, og at de 600 i årevis indespærrede mennesker, familier og børn skal have frihed og hjælp til at bosætte sig, arbejde og leve i landet som andre medborgere.

Referat 21/10 2007

Vi var så mange at vi ikke kunne tælles, men 250-300 bedsteforældre blev anslået. Der holdt parkerede biler overalt på begge vejsider før asylcenteret + hele parkeringspladsen. Festligt. For nogle var det første gang de var til en demonstration, men "nok er nok", udtalte en, hvem især Jesper Langballes udmelding om at skille børn fra forældre var faldet for brystet.

Kis Kapel havde meldt sig som tovholder og fortalte lidt om sidste gang.

Indlæg fra *Brita Anker* og senere - ikke helt hen i vejret - fra *Voldborg* og flere andre.

Gerd Gottlieb præsenterede asylansøger *Lirija*, roma fra Kosovo, som takkede os alle for indsatsen. Da vi efterlyste en IT-nørd, der kunne hjælpe os med at lave en hjemmeside, var det pludselig asylansøgeren *Reza*, der rakte armen i vejret, og hjemmesiden er nu under opbygning.

Der var mange andre der tog ordet, også flere asylansøgere der ville sige tak. Desværre virkede vores megafon ikke optimalt, så der blev samlet penge ind så vi de næste gange kan leje et højtaleranlæg som til 1. møde.

Og medierne var der! Dr1 lavede en lille reportage, der blev sendt som sidste indslag i tv-avisen 18.30 og TV2 News var der igen og siger de har 50.000 seere + afleverer materiale til TV2 Nyhederne. Også flere aviser var til stede. Næste dag var vi på forsiden af Politiken, og interview med *Kis Kapel* indeni. Ellers som sidst en blanding af taler og sange, og en rundvisning ved Jørgen Chemnitz til dem der ikke havde været inde i asylcenteret Sandholm gav kaffe, og igen var der nogle der havde bagt kage. TAK.

Britas tale kommer her:

Ja, så står vi her igen. For 3. gang på tre uger har vi stillet os op for at demonstrere mod regeringens politik på asylområdet. Vi er alle sammen bedsteforældre, der glæder os over vores egne børnebørn og alle de muligheder, de har her i det danske samfund.

Men det er ikke til at bære, at der midt i vores land lever børn, som bliver mere og mere angste og syge, fordi vi danskere har besluttet, *at vi ikke vil have dem her*. De har levet i al den nervøsitet, der hersker indenfor lejrens indhegning i mange år. Det må stoppe nu. Vi vil have dem ud til os. Og derfor står vi her!

Røde Kors gør og har længe gjort et **Stort og prisværdigt** arbejde. Det synes jeg bestemt ikke, at vi bedsteforældre skal være med til at så tvivl om. Hånden på hjertet: Hvor mange af os - i hvert fald vi, der har arbejdet med mennesker- har ikke i vores professionelle arbejde oplevet situationer, hvor vi har gjort, hvad vi skulle, men inderst inde har vidst, at det var noget helt anderledes radikalt der skulle ske, hvis de mennesker skulle hjælpes ordentligt? Det eneste, der kan standse nedbrydningen af de mange sind her i lejrene er amnesti.

Den enkelte skal komme til at føle sig tryk og fri til at opbygge sin egen tilværelse! Indenfor de tre uger her har både lægeforeningen, psykologforeningen og Røde Kors' øverste chef, Jørgen Poulsen, erklæret det for uforsvarligt at fortsætte de årelange lejrophold. Alligevel har regeringen og dens støtteparti ikke givet sig. Derfor står vi her. Derfor står vi her igen næste søndag. Det er vi enige om. Men der er mange, der ikke er enige med os. I har sikkert - lige som jeg - diskuteret dette her med flere i den sidste tid. Og jeg vil nu give de modsatte synspunkter stemme: Nogle siger: *Det skal vi slet ikke tage ansvar for. Det er forældrenes ansvar, at de har født børn under så usikre forhold* .
Så længe de ikke havde opnået asyl, skulle de ikke sætte børn i verden. Det er uforsvarligt. De ligger, som de har redt.

Dertil må vi sige, at mennesker til alle tider har sat børn i verden , uanset hvor truende verden så ud .Og Gud ske lov for det! En del af os, der står her, blev født da Hitler brølede sine trusler ud gennem radiohøjtalerne i hvert eneste dansk hjem.

Godt de turde, vores forældre! Andre siger som Søren Krarup i Politiken forleden: *Disse børn er ofre for deres forældres obstruktion af dansk lov og ret. Domstolen på området har afgjort, at deres forældre ikke er berettiget til asyl. Derfor skal de rejse hjem. De bryder loven ved ikke at gøre det. Børnene lider, men det er forældrenes egen skyld. De kan bare rejse til Nordirak. Der er der fredeligt og sikkert.*

Lad os tage det sidste først. Ingen af os ville drømme om at tage på så meget som 14 dages ferie i Irak, som forholdene er. Hvis et eller flere af vores egne børnebørn blev tvunget til at flytte dertil, tror jeg ikke, vi ville have én rolig nat mere. Hvad angår domstolens afgørelser har Søren Krarup derimod ret. Ja,

efter lovens bogstav har de ikke mere ret til at være her.

- Men hvad med lovens ånd? Grundliggende er dansk lov meget opbygget på at beskytte den svage part. Der er en gammelt dansk vending, der hedder: *Lad nåde gå for ret.*

Vi må tage vores del af skylden for den lange, lange ventetid, for mange skift fra lejr til lejr- og selv for den forfærdelige krig i Irak! Vi er privilegerede og rige, men vi er ikke skyldfrie i verdens ulykker. Så må vi tage vores del af ansvaret. Danmark er rigere end nogensinde før. Vi kan betale de enorme udgifter, det vil give at hjælpe de ødelagte skæbner til rette udenfor lejrens rammer. Det er et spørgsmål om politisk vilje. Vi må give amnesti, selv om lovens bogstav kræver, at vi holder dem ude.

*Jamen hvor er vi så henne? vil nogen sige. Hvad så med danskheden? Her vil jeg ty tilbage til gamle N.F.S.Grundtvig. Han tog altid kærligheden ind som en væsentlig del af det at være dansk. **Det drejer sig, siger han, her i livet dybest set ikke om magt, det drejer sig om kærlighed.*** Nr.155 i den nye højskolesangbog er en sang af Grundtvig der netop handler om det danske, og jeg vil slutte med at sit citere vers 6 og 7.

Frygt ej for hvad verden kalder/sin nødvendighed af stå!
Anderledes dejlig falder/ord på Himlens tungemål

dens nødvendighed herved/ det er netop kærligheden

Derfor, hvad end verden siger/og hvad verdensmagten vil,

står og falder jordens riger/
dog med kærlighedens ild/

hvor den blusser, bor livsgrøden/hvor den slukkes, hersker døden.

zzzDen der kan få dette vers til at se godt ud – gør det, please!

Nu begynder der at ske noget. Der skrives i aviserne – og statsministeren træder frem og lover at 60 særligt belastede familier med børn må flytte ud i boliger uden for centrene.

REFERAT 28/10 (uddrag)

Det dryppede da vi stod ud af bilerne i Sandholm, og det regnede, da vi godt to timer efter stod ind igen – men mens vi var der, holdt Vorherre hånden under os – eller skyerne - om end vinden bed til sidst.

Vi var ca 200 mennesker igen på denne sene oktobersøndag, Karen Vad står nu for teknikken og vi kunne igen have det gode højtaleranlæg – takket være de indsamlede penge.

Tovholder var Inge Estvad – hende som også samler jeres email-adresser sammen og står for de budskaber vi finder det sikrest også at sende til hver

enkelt. Ellers skulle hjemmesiden gerne fungere som kommunikation. Efter en almindelig fastslåen af at Foghs udspil med at 60 børnefamilier må flytte ud af lejrene og bo i specielle huse udenfor var en narresut, ikke var clearet med støttepartiet og ganske smart i forhold til valgudmeldelsen næste dag, fik vi udførligt referat af ugens to store manifestationer rettet mod Danmarks asylpolitik: *Amnesti Nu's* overrækkelse af næsten 90.000 underskrifter til dronningen og integrationsministeren, med *Tove Krags* fremragende tale på pladsen, som sluttede med et citat af *Isi Foigel*:

„..enhver nok så hensigtsmæssig lov kan i visse situationer virke umenneskelig.

Og hvis en lov strider mod menneskeligheden, er det ikke menneskeligheden der skal laves om!”

Hele talen findes på *Amnesti Nu's* hjemmeside, se link.

Så talte børne- og ungdomspsykiater *Lene Lier* om en af de undersøgelser der har været baggrunden for lægeforeningens udtalelser efterfulgt af *Fischermann* fra "Alle børns rettigheder" (se link om lidt) som fortalte videre om den store høring dagen før. Den mest rystende konstatering den dag kom fra den svenske psykiater, der mener at børn der har opholdt sig over to år i et asylcenter har taget varig skade. *Fischermann* havde også taget hovedtaleren, *Warren* fra Canada med, så vi fik en dynamisk peptalk på engelsk med fire klare budskaber:

Saml jer, som I har gjort her
Lad handling følge på tanke
Forlang af Jeres partier at de prioriterer asylpolitikken
Udbred budskabet, så I kan blive endnu flere – naboer, familie,

venner etc etc

Så trængte vi til et musikindslag og det leverede *Kurtas Rizi*, der kommer fra Kosovo og i øjeblikket bor på Aunstrup asylcenter – på 4. år - på sin harmonika.

Kirsten Bindstrup, som er udlændingeretsadvokat angreb Røde Kors, som hun syntes legitimerede regeringens politik og udlændingeservicen, og *Jeanette Munksbøl* læste sit præcise prosadigt: Undskyld Danmark. Det ligger på hjemmesiden under taler.

Sådan kunne det se ud til at alt gik i ro og orden. Men ikke helt.

Midt i det hele rev *Nanna Carlsen*, som er besøgsven på Sandholm, mikrofonen til sig og fortalte at den lille familie der nu stod uden for porten skulle tvangshjemsendes til Algeriet på tirsdag. Mor, fire børn – faren var anbragt midlertidigt i fængslet – antagelig for at de ikke skulle gå under jorden. "Vi må gøre noget", mente *Kis Kapel*. Og gjorde det (*Finn og Kis Kapel har uden for BfA regi støttet den lille familie, som nu har fået 1 års humanitært ophold, og faderen er begyndt at uddanne sig til bager.*)

Vi snakkede om hvor længe vi skal blive ved – stemningen var at vi skal fortsætte foreløbig. Også efter valget, for at holde politikerne til.

Og hermed var den første måned gået. Tumultarisk var det, og kun gennemførligt fordi alle hjalp hinanden med hvad som helst. Den første der tilfældigvis ringede, fik det aktuelle problem stukket ud : vil du skaffe nogle telte til næste gang – jeg skal bruge en liste over alle alle partiernes e-mailadresser etc.etc. Det er aldrig sket at nogen ikke beredvilligt sagde ja. Alfred Dam stod for tilladelser og økonomien, Inge Estvad - og senere Svend Broberg for kommunikationen, og Karen Vad påtog sig ansvaret for teknikken. En kæmpehjælp. Hver gang har nogen haft kaffe ,te, kager med – en bedstefar tog sig på omhyggeligt at fjerne det mindste spor vi efterlader os. Stemningen var høj – om end den større indsigt med hvad der forgår på den anden side af hegnet, eller snarere ikke foregår, gør os mere og mere forstemte.

Pressemeddelelse til 4/11 2007

Bedsteforældre for asyl er chokerede over at konstatere at hverken Anders Fogh Rasmussen eller Helle Thorning Schmidt ifølge tv-debatten torsdag aften agter at hjælpe de nødstedte børn i de danske asylcentre. For det er ikke primært de fysiske men de psykiske rammer der gør dem syge. Børnenes psykiske problemer er en direkte følge af forældrenes situation. Det hjælper ikke at flytte dem ud, hvis usikkerheden og udsigtsløsheden skal være den samme.

For at vise vores uenighed med politikerne vil vi igen på søndag demonstrere foran Sandholmlejr. **Og på søndag 4/11 tager vi vores børnebørn med og inviterer asylbørnene ud og lege med dem. Vi skal danse danske børnedanse, lege sanglege, og de største skal spille rundbold og fodbold. Der vil også komme en tryllekunstner.**

Special guests er I fra medierne, der bliver gode billeder at hente. PÅ GENSYN.

Til hver eneste demonstration sang vi. Sommetider flere sange, men altid "Barndommens land". Det rygtedes, og den 30. oktober modtog vi en fin mail:

Kære Else Lidegaard

Ja, jeg har jo hørt og set og læst om jeres bedsteforældremøder, så jeg ved at "Barndommens Land" er jeres slagsang, hvad jeg naturligtvis er både stolt og rørt af.

(...) Jeg er i disse uger på farten, og den 4. november optræder jeg i Sir, i nærheden af Holstebro. Mit forslag går ud på at I efter afsyngelsen af sangen bringer en helhjertet hilsen fra mig, gående ud på noget i retning af at jeg er ked af ikke at kunne være til stede i dag, men at jeg støtter jeres aktion af hele mit hjerte + hele min hjerne, og det ville glæde mig højt, hvis I efter sangen gentog det vers der begynder med "Verden er stor/kaldes Moder Jord.

Mange varme hilsener
Benny Andersen

Referat: Bedsteforældre for asyl" med børnebørn.

Demonstrationen den 4. november blev nok for de fleste en lidt usædvanlig demonstration. Måske så meget mere solidarisk med lejrens beboere og ikke mindst børnene.

Mødet blev afviklet i to dele.

Den første del fandt sted som sædvanligt uden for hegnet hvor vi havde forskellige oplysninger og meddelelser til de fremmødte og hvor de voksne og de medbragte børnebørn efterfølgende dansede og legede med lejrens børn (mange var kommet ud for at være med).

Der blev givet information om møder, hvor man ville behandle asylpolitikken, møder der blev arrangeret af forskellige organisationer i den kommende uge. *Kis Kapel* gav et kort referat af forløbet af den udvisningssag som blev omtalt ved forrige demonstrationsdag.

Mødets tovholder (*Alfred Dam*) tilkendegav, at det var forståeligt, at man blev vred og ønskede at gøre noget, når man fik kendskab til disse tvangs udvisningssager, men at vi ikke kunne bruge "Bedsteforældre for asyl"s møder til at rejse nye sager. Han henstillede, at man i fremtiden i lignende situationer kontaktede hinanden på privat basis. Man kunne hurtigt finde repræsentanter fra organisationer o.lign., som man kunne trække på.

AD opfordrede demonstrationens deltagere til at gå til den kommende uges valgmøder og der bede politikerne redegøre for deres holdning til asylpolitikken.

Sluttelig blev planerne for næste møde den 11. november skitseret. Vi vil indbyde politikere til mødet kl. 14 og der præsentere dem for facts og korte indlæg fra tidligere talere. Politikerne indbydes til på dette grundlag at spørge os - altså en slags omvendt vælgermøde.

Det endelige program vil blive søgt meddelt på hjemmesiden.

Før mødets begyndelse underholdt Holte Musikhus og det var også dem der spillede til leg og dans. *Gerd Gottlieb* og *Grethe Lundin* ledede lege og dans. Ved opslag på de mest almindelige sprog i lejren var børn og deres forældre inviteret, og de havde taget imod indbydelsen i stort omfang. Det blev meget festligt og kunne have varet meget længere. Hvem har dog været med i en demonstration hvor børn og voksne sammen leger "Bjørnen sover" og danser "Ritsch ratsch filijongong". Alt uden politisk bagtanke.

Den anden del fandt sted inde i lejren. *Jørgen Chemnitz* havde inviteret ind så vi kunne være i lejrens forsamlingshus med trylle kunstnerne og spille bold på lejrens boldbaner. Salen blev stoppende fuld med alle børnene foran. Børnene blev hentet op på scenen for at deltage i løjerne. *Ryssings* (far og søn) var utrolig dygtige og meget gode til at fange såvel børn som voksne. Og

så havde Jørgen Chemnitz organiseret masser af saftevand, kaffe og the med kager til.

Derefter sang vi Barndommens Land med efterfølgende hilsen fra Benny Andersen.

Og så var der boldspil under overværelse af bedsteforældrene. Fodbold under ledelse af *Aslak* og langbold ved *Liv*. Dette kunne også have fortsat meget længere.

Da klokken blev 17 var en del bedsteforældre gået, men vi var da nok tilbage til at kunne synge Kringsatt av fiender.

PS. Desværre blev en lille pige ramt af et slag af en kølle under boldspillet. Hun måtte en tur på skadestuen, men det var heldigvis mere forskrækkelse - så hun er uden mén.

Brev til samtlige partier

Bedsteforældre for asyl

5/11 2007

Kære folketingskandidater – kære bedsteforældre,
for det er just kombinationen af disse to ærværdige titler som er
udgangspunktet for denne henvendelse.

Bedsteforældre for asyl er en gruppe ældre medborgere der - på tværs af
politiske holdninger i øvrigt – hver søndag 14-16 samles foran Sandholm
asylcenter for at protestere mod at vi opbevarer mennesker her i årevis. Se
i øvrigt vores hjemmeside: www.bedsteforaeldreforasyl.dk

Søndag den 11/11 vil vi gerne holde et "omvendt vælgermøde" med Jer, hvor
vi vil komme med nogle korte oplæg, som vi så vil bede **Jer** kommentere
og/eller stille spørgsmål til. Emnet er selvfølgelig udelukkende asylpolitikken.
Vi håber at I indenfor hvert parti kan finde en repræsentant i den passende
aldersgruppe, som vi glæder os til at møde.

Mødet som vil strække sig over mindst én time 14-15 vil blive struktureret
sådan at vi først kommer med vores forskellige oplæg – varighed i alt ansat til
20 minutter – så har vi dobbelt så lang tid til diskussionen med jer bagefter.
Og hvis dialogen bliver rigtig frugtbar har vi altså en time til.

De sidste mange gange har vi været flere hundrede bedsteforældre samlet.
Pressen er også inviteret.

I håb om at møde Jer
De bedste hilsener
Else Lidegaard

Det omvendte vælgermøde 11/11

Velkomsttale/Else Lidegaard

Hjertelig velkommen til vores omvendte vælgermøde – især selvfølgelig til
vores gæster. **Lars Barfoed** fra de konservative, **Lone Dybkjær** fra de
radikale, **Lone Møller** fra socialdemokratiet og **Johanne Schmidt-Nielsen** fra
Enhedslisten. (Senere blev der budt velkommen til **Tove Buch,K**, og **Nanna
Vesterby** og **Peter Westermann**,SF)Vi er meget glade for at I vil være
herude i kulden med os en times tid.

Og hvem er så vi? Ja jeg hedder jo Else Lidegaard og er den der har skrevet til
jer, fordi jeg har udnævnt mig selv til en slags presseattaché for denne her flok
anarkister. Som måske kun har det til fælles at vi næsten på samme tid følte
at det her kunne vi ikke blive ved med stiltiende bare at lade passere – vi
måtte gøre et eller andet.

Så stillede vi os her for ved vores tilstedeværelse at protestere mod at mennesker holdtes inde i disse lejre i årevis.,

Den 7. oktober var vi 50 der mødtes, ugen efter 100, og til det tredje møde var vi 300. Da jeg 7. oktober blev spurgt af radioavisen hvad jeg håbede at få ud af denne aktion, svarede jeg **At de kommer ud**. Jeg vidste ikke at det **at komme ud** kunne gradbøjes, som det hedder på moderne dansk. Jeg troede at det umiddelbart betød, at så fik de en hverdag mellem os andre, så deres liv ville blive normalt. Nu ved jeg at der er mange måder at komme ud på, jeg har lært et nyt ord: **tålt ophold ...**

Vi står her for at sikre at tilværelsen udenfor asylcentret ikke bliver magen til den inde i centret

Vi har været inviteret indenfor at se asylcenteret. Der er pænt, – fint malet og velindrettet. Det er ikke de materielle rammer der er noget galt med. Det er det manglende liv. Det skal være slut med udsigtsløsheden og usikkerheden. Ellers hjælper det hele ingenting..

Vi står her – vi bedsteforældre fordi vi har børn og børnebørn tæt på – det er ikke svært at identificere sig med dem indenfor hegnet.

Vi står her fordi den 11-årige dreng ikke skal have den angst i øjnene når han spørger: Får jeg lov at blive ved at gå i skole – jeg har gået der i 3 måneder. Jeg vil blive ved. *(han tilføjede faktisk: jeg vil tale med Pia Kjærsgaard.NU. Han vidste godt hvem der bestemmer i DK)*

Eller den unge it-nørd fra Iran der endelig fik lov at komme på en uddannelse – men så brød sammen, fordi han hver dag blev konfronteret med frie kammerater, og selv hver dag skulle tilbage til udsigtsløsheden.

Eller den stærke udrykningssygeplejerske fra Kosovo som i årevis har været hele lejrens "baba". Nu orker hun det ikke mere, men sidder og vejer den plasticpose piller hun hver dag skal konsumere i hånden.

Eller den unge læge fra Afghanistan som erklærede at af alt, hvad han havde oplevet, Taliban inklusive, var det værste at være her i Danmark – for her var man intet – her mistede man sin menneskelige værdighed. Han tog tilbage *(og er nu chef for UNICEF i Sudan)*

–"Et jævnt og muntert virksomt liv på jord... har vi sunget .."med lige **værdighed** i hus og hytte...

Værdighed har altid været en af de værdier vi lagde allermest vægt på i Danmark.

Vi står her vi gamle som har kendt Danmark så længe, for vi genkender ikke længere vores land.

Vi er altid parate til at fortryde fortidens synder – de tyske børn efter krigen som vi forsømte – og de grønlandske børn som blev taget fra deres forældre og sendt til DK et år og bagefter på børnehjem. Men hvad med de børn lige herinde som er i vores varetægt? LIGE NU. HER

Vi står her vi bedsteforældre, fordi vi ved hvor kort livet er.

Det her har varet alt, alt for længe. Vi står her fordi vi vil sige fra. Fordi vi tager demokratiet alvorligt og føler os medansvarlige. Vi vil ikke være med til det her længere.

Derfor står vi her – derfor har vi inviteret jer. Tak

KONSEKVENSER AF DEN FØRTE ASYLPOLITIK/Gitte Berg

Vi kan ikke flygte fra vores ansvar.

Som politikere, som danskere, som bedsteforældre.

Vi er ansvarlige for at der i dag lever 391 børn i vores asylcentre. Og de har været der i mindst 1000 dage. Og er i løbet af den tid gennemsnitligt blevet flyttet til et nyt sted 6 gange.

Mange af dem har oplevet at deres familiemedlemmer eller naboer blev henrettet for øjnene af dem. At deres mor eller søster blev voldtaget. At deres far blev slæbt væk. At deres hjem blev sat i brand. De har måttet flygte for livet.

Og det lykkedes. De endte i Danmark.

De børn har brug for al den omsorg, kærlighed og tryghed, de kan få for igen at blive hele mennesker.

Men de kan ikke få den.

Nogle forældre har mistet evnen til at give omsorg og kærlighed til de børn, de elsker.

De er blevet til nervevrag af at være i Dk på uvis tid.

De arbejder ikke, de sover ikke, de bevæger sig alt for lidt, de har givet op og lever uden håb.

Det kan ingen mennesker tåle. Nogle begår selvmord. Andre bliver i sengen med ansigtet mod væggen hele dagen. Nogle slår og råber efter deres børn. Andre lader dem bare sejle.

Og børnene.

Vi ved alt for godt hvad der sker med vores egne børnebørn, når forældrene er i krise, når de slås om alting og skal skilles. Der går meget kort tid før børnene er totalt forandret.

Og så asylbørn, der er flygtet. Der har oplevet mere end et voksent menneske næsten kan klare. De har mistet deres bagland af bedsteforældre, fætre og kusiner, skolekammerater, naboer. De har mistet deres sprog og deres kultur.

Og de kan ikke mere finde deres livlige, kærlige og omsorgsfulde forældre, som de kendte dem før de flygtede.

Vi ved, at det første år efter ankomsten klarer børnene sig rimeligt. Men derefter går det meget hurtigt ned ad bakke og efter to år er børnene så skadet, at det er næsten uopretteligt.

Kan det undre os, at mange af de de børn ikke kan koncentrere sig, ikke er i stand til være sammen med nye kammerater, er aggressive eller alt for indelukket i sig selv.

Kan det undre os, at de børn må gå i årevis i modtagerklasse og at kun 50 ud af 309 børn kan klare den almindelige folkeskole?

Kun i få tilfælde får børnene den hjælp, de har krav på af det psykiatriske system. De er på ventelister mens de langsomt krakelerer.

FORÆLDRENE er dem, der giver liv til børnene. Men de må vide, hvad der skal ske med dem selv og deres børn.. De må have arbejde og være en del af nærsamfundet. Forældrene må aldrig skilles fra deres børn.

Der må være BEHANDLINGSGARANTI på det psykiatriske område også for traumatiserede flygtninge.

BØRNEKONVENTIONEN, som Danmark har underskrevet, må indskrives i vores retssystem, så børn bliver hele mennesker, der bliver set og taget hånd om, når familiens asylsag behandles.

Om to dage er der valg.

Efter valget er der mere end nogensinde brug for at vi følger op på det her.

Vi er stadig bedsteforældre og vi ved hvor meget vi betyder i familien både når der er fest og krise.

Flygtningebørnene i vores børnebørns skole er vores ansvar. Vores gæstebørnebørn. De hører med. .

Ingen her i Dk burde mangle en dansk familie, danske fætre og kusiner og danske bedsteforældre.

Det kunne vi gå videre med efter valget nu vi har mødt hinanden her.

For BØRN DER SØGER ASYL ER VORES BØRN
OG VORES BØRN ER VORES ANSVAR

Konsekvenser af en anden asylpolitik v. Henrik Wilhjelm

For at kunne udholde synet af disse afviste asylsøgerfamilier er man nødt til ligesom at stille et filter op og sige: Hvis vi giver flygtninge der kommer til vor dør, bedre forhold, så åbner vi en ladedør og bliver overrendt af flygtninge. Hvorfor dog det? – Det er dog ikke kun et enkelt, men mange forskellige tiltag, der har betydet at Danmarks indgangsdør er blevet så smal, som den er. Så må man vel kunne se på hvilke tiltag der er årsag til, at vi er her i dag. Disse familier har det jo ikke dårligt fordi de er så mange at vi i Danmark ikke kan magte det. Næsten tværtimod. – I 2005 og 2006 har FN opfordret sine medlemslande til at give asyl til så mange irakiske flygtninge som muligt, fordi situationen for befolkningen er blevet så umulig. Derfor har Sverige i 2006 givet asyl til *alle* irakere, der ellers havde fået afslag, og af 9000 asylansøgere i 2006 anerkendte man 80 % eller over 7000. Samme år fik Norge 1000 asylansøgere og tog 550, Finland fik 224 ansøgere og anerkendte alle, Danmark fik 519 asylansøgninger og tog 36 – eller **1/2 %** af Sveriges. Og alligevel er vi her i dag fordi disse flygtningefamilier har det så dårligt. Bare i Norden er der altså utrolig stor forskel på hvad vi gør i forhold til de irakiske flygtninge. Og vi kan vel godt tillade os at være imponerede af Sverige uden dermed at tro at vi skal kunne gøre det samme – men så Norge da, eller Finland? Vi plejer da ellers godt at kunne lære af hinanden og fordomsfrit se på hvad der virker og hvad der ikke virker. Både Norge og Finland giver asylansøgere mulighed for bolig og arbejde. Og i Norge har man den erfaring at procentvis flere af deres flygtninge end af Danmarks har ønsket at vende hjem når forholdene bedredes. Hvorfor mon? De har fået overskud til det, nyt

mod – i stedet for underskud og modløshed som her. –Vi kan ikke for tit gentage Isi Foighels ord om at hvis ellers udmærkede love ødelægger menneskeligheden, så er det ikke menneskeligheden, men lovene vi er nødt til at få ændret.

– Og det er jo ikke kun vore asylfamilier der bliver frygtsomme og modløse eller aggressive og hadefulde – det gælder jo også os selv. Vi tør ikke ændre noget, for hvor galt kan det så ikke gå – og bliver voldsomt aggressive over for hinanden – og så tør vi endnu mindre. Og kan kun leve i en filtreret verden. Men når vi nu står her ved denne elendighed, kunne vi så ikke kaste alle filtre og lade menneskehjernerne tale – og sige: det her skal vi i Danmark kunne gøre bedre, både over for dem der nu bor i asyllejrene og dem vi i fremtiden får ansvaret for.

Tale ved demonstrationen søndag d. 28.okt. 2007 , gentaget 11/11

zzz(her skal ikke springes en linie over!)**Af Jeanette Munksbøl, digter og billedkunstner**

UNDSKYLD MIG, DANMARK

Vi står her i dag, fordi vi har noget på hjerte; fordi vi engang levede i et land, vi var stolte af. Et land, som forsvarede demokratiet, og som var kendt rundt i verden som H.C. Andersens eventyrland, hvor man sejlede sine jødiske medborgere til Sverige, og hvor politiet fulgte ænderne over gaden – uden at drage sammenligninger i øvrigt.

Senere blev vi kendt for at ha savet hovedet af den lille havfrue, men det er jo en helt anden historie☺

I dag kendes vi på helt andre ting.

Vi er blevet kendt som et af de verdenslande, med den strengeste og mest hårdkogte flygtningepolitik. Vi er ikke længere et land, som opsøges i nævneværdig grad af mennesker, som af frygt for deres og deres børns liv, vælger at forlade alt, hvad de kender og holder af, og alt hvad de ejer, for at gå en usikker fremtid i møde.

I Danmark ER der nemlig ingen fremtid.

I Danmark går livet i stå!

I Danmark torturerer vi ikke folk – det lader vi andre om. Her kvæler vi dem i stedet i uvirksomhed, ventetid og mangel på værdighed og respekt.

I et land som vores, hvor trenden og det store kodeord er PERSONLIG UDVIKLING, fratager vi mennesker enhver mulighed for at bruge tiden – som er lang i Sandholm – til arbejde eller uddannelse.

En ung pige fra Sandholm fortalte forleden, at hun har måttet standse med sin uddannelse som klinikassistent – ikke fordi hun ikke kan få praktikplads, men

fordi reglerne omkring uddannelsen kræver, at hun får udbetalt løn under praktikperioden.

Da hun iflg. lovgivningen på flygtningeområdet ikke må arbejde og tjene penge, mens hun venter – ja, så må et begavet og målrettet ungt menneske gå og pille næse bag hegnet i Sandholm, mens livet går videre - uden for reservatet.

Velkommen til Danmark!

Mit barnebarn fyldte 7 i fredags. Vi var til fødselsdag hele familien. Masser af tryghed, kærlighed og alle hendes voksne. Voksne med hver vores forskellige problemer at kæmpe med, men dog med det mentale overskud som skabes af materiel tryghed, og indflydelse på egen livssituation. Det er godt at være Victoria på 7 år i Danmark.

I Danmark, hvor krisepsykologerne står parat hvis ens hest omkommer under en brand på rideskolen, hvor dyrevelfærd ligger os meget på sinde, og hvor det kommer i Nyhederne, når julebelysningen i Roskilde er i fare, fordi Handelsstandsforeningen ikke længere kan eller vil betale.

I Danmark, hvor vi nærer berettiget bekymring om hvorvidt utrygheden i forbindelse med gadekampene på Nørrebro påvirker bydelens børn, men ikke tøver med at forlange, at ansvarlige voksne frivilligt skal føre deres børn tilbage til krigsramte lande, og et liv med udsigt til terror, forfølgelse og frygt.

Vi er gode til omsorg i Danmark – uden for Sandholm.

Undskyld mig, Danmark, når jeg ikke længere er stolt over situationen. Undskyld mig, alle jer, som taler om vores danske værdier, som var det kronjuvelerne, der blev pudset.

Undskyld mig, at mine værdier er anderledes.

At jeg ser disse flygtningefamilier som en fantastisk mulighed for at demonstrere barmhjertighed, storsind, medmenneskelighed og næstekærlighed – værdier, som jeg engang troede var fælles for os, som kalder os danske.

Undskyld mig, at jeg, som bor i ét af verdens mest velordnede og rigeste lande, føler, at vi er blevet fattige i Danmark – fattige på perspektiv, omtanke og medmenneskelighed.

Nogle få mennesker ud af verdens milliarder af nødstedte har opsøgt os, i det håb, at de her hos os kan gi' deres børn den stabilitet og tryghed, som ethvert barn har brug for.

Med vor uciviliserede og fladpandede uvilje gør vi deres håb til skamme, og børn til gidsler. I Danmark er vi mere optaget af svinetransporter, end af flygtningebørns forhold. I Danmark har vi regler for, hvor længe svin må være

undervejs. Hvor mange uger, måneder og år, vi kan lade disse børn og deres voksne hænge i et tomrum af usikkerhed og uvirksomhed, findes der tilsyneladende ingen regler for.

Undskyld mig, Danmark, at jeg synes, vi har svigtet!

Jamen, vi kan ikke redde hele verden, kan jeg allerede høre nogen sige. Det er så sandt! Vi kan ikke standse oversvømmelserne i Afrika. Vi kan ikke indfange alle malariamyggene eller forhindre jordskælvne i Pakistan. Så meget desto større grund er der, til at gøre det, vi KAN gøre.

Nogle få medmennesker, nogle få af verdens børn er kommet i vor varetægt; de er vores store mulighed for vise, om det – også politisk - stadig er en del af vores højtbesungne danske værdier, at effektuere det kristne påbud: at elske vor næste, som vor selv – ikke kun når næsten er langt væk i Burundi, Pakistan eller Darfur

For et par år siden føjede integrationsminister Rikke Hvilshøj et nyt ord til den danske sprogskat – ordet INTEGRATIONSPOTENTIALE.

Det betyder, at man skal være i besiddelse af visse ressourcer, for at kunne få opholdstilladelse i Danmark.

I Sandholm er der masser af ressourcer. Som månederne og årene går, uden at de får lov at komme i spil, forspildes de og blir en plet på gulvet.

En skamplet på verdenskortet.

Skulle mine børn eller børnebørn en dag måtte forlade deres hjem, familie og venner her i Danmark, for at søge hjælp i en fremmed del af verden – så håber jeg, de vil finde mere menneskelighed dér, end vi viser flygtninge og deres børn her.

Undskyld mig, Danmark!

Referat af 11/11. "Omvendt vælgermøde"

Vorherre holder med os – igen en solbeskinnet om end kold søndag eftermiddag. Der var dog et fint ly parat, i tilfælde af uvejr.

Fremmødt var – foruden hen ved 200 bedsteforældre(skøn), følgende folketingskandidater:

Lars Barfoed, C, Lone Dybkjær, B, Lone Møller, S, Peter Westermann og Nanna Vesterby, SF, Johanne Schmidt-Nielsen, Ø, og Tove Bukh, K. SF sendte altså to unge, der vel kunne gøre det ud for en bedste, og Enhedslistens unge Johanne havde en fin plakat: Børnebørn for asyl. Hun foreslog faktisk at vi skulle udvide gruppen til at omfatte også denne kategori, men fik det samme svar som andre: skal vi bevare troværdigheden og gennemslagskraften må vi være eksklusive og dagsordenen så enkel og énstregnet som vores.

De tre taler som politikerne var tvangsindlagt til blev holdt af bedsteforældrene *Else Lidegaard, Gitte Berg og Henrik Wilhjelm* (det er ham der kommer cyklende fra Ebeltoft). Så sang vi slagsang, og *Jeanette Munksbøl* genlæste sit gode taledigt: Undskyld Danmark.

Så var det politikernes tur: SFs unge spurgte til hvad vi ville opnå, *Lone Dybkjær* var stort set enig med oplægsholderne, og kunne ikke undlade at opfordre til at man satte krydset på de partier der var det, *Lars Barfoed*, der gjorde opmærksom på at han også tidligere har været til vores demonstration, ville arbejde for en bred asylpolitik-arbejdsgruppe på tværs af partierne, og *Tove Bukh* spurgte hvordan man kunne blive kontaktperson til asylansøgerne i centret. Til de første svarede Else at det for os i første omgang gjaldt om at de fik et liv sammen med os andre, en hverdag, en normal dagligdag med arbejde – *Knud Vilby* supplerede dette med at gøre det helt klart at de børn der nu har boet her i 3-5-10 år simpelthen skal have asyl sammen med deres forældre. *Gerd Gottlieb* lovede at kontakte Tove Bukh senere og både hun og *Tove Krag* fik lejlighed til at nævne de 90.000 underskrifter for amnesti de har samlet med devisen: Amnesti Nu til alle der har været her i over 3 år. Der var flere bedsteforældreindlæg, og også nogle asylansøgere kom ud og takkede. Og så fik vi igen en af de hjerteskerende historier. En mand fra Kosovo, med et barn på skuldrene, oprindelig engelsklærer, men som har klaret sig selv hele tiden i Danmark og været tilfreds og glad som hjælper i en grøntforretning, har nu boet her i 10 år med sin datter på 16. Hun har gået det danske skolesystem igennem, men nu falder hammeren – de skal tvangshjemsendes til Kosovo, hvor de ikke mere har nogen tilknytning. Et menneske der har klaret sig og ikke kan diske op med det totale nervesammenbrud, har ikke en chance-. Til sidst sang vi en lille sang som en bedstemor m. barnebarn havde digtet.. Medierne var til stede: tv2 News, der lavede direkte reportage med interviews med Else(kort) og Lone Dybkjær (længere) Al Jazeera (holdet fra London, der dækker det danske valg og laver portræt af Khader) interviewede nogle asylansøgere og Else, og så var der et par journalister fra Reuter + Halsnæs Lokalradio.

Da vi kørte hjem, begyndte sneen.

De næste søndage tog vi det lidt mere med ro. Den 18/11 var det ikke så koldt som frygtet, men dog november-gråvej, så Annika Hoydals indførelse i færøsk kædedans blev godt modtaget, og vi var en flot stor kæde på over 100 mennesker. En sympatisør, som ikke selv kan være til stede ved vore demonstrationer havde sendt 500 kr. til indkøb af 5 flasker snaps – vi drak kun én – aldrig har så mange drukket så lidt brændevin til en færøsk kædedans. Hovedtalen blev holdt af Libbie Arcel:

"Jeg er psykolog - jeg har behandlet flygtninge i 30 år og haft ansvar for flygtninge både her i Danmark og i Kroatien og Bosnien(her hentyder jeg til det projekt jeg var leder for i Zagreb og Sarajevo) og andre steder i verden- men her vil jeg tage udgangspunkt i det land jeg selv er født i nemlig Grækenland. I

det gamle Grækenland var den strengeste straf en borger kunne dømmes til, ikke døden men eksilet. Den dømte blev ført udenfor byens porte og derfra skulle han klare sig selv og måtte aldrig komme tilbage til byen igen. Han var isoleret, uønsket, sat udenfor samfundet. Når man dør, slutter ens martyrium én gang for alle. Når man bliver sat i eksil, er straffen at leve i konstant hjemløshed, den største straf af alle i et menneskes liv.

På samme måde er de afviste asylansøgere her sat udenfor samfundet, i eksil. Her i lejren har de tag over hovedet, tøj på kroppen, mad at spise, risikerer ikke at få granater i hovedet, børnene får undervisning - men de er så alligevel dømt til hjemløshed.

Fra mit arbejde med flygtninge ved jeg at hjemløsheden - det ikke at høre til nogen steder - kan være den højeste smerte.

Vi har i det danske samfund ingen interesse i at holde bestemte sociale grupper udenfor samfundet. Det er helt klart ikke i de afviste asylsøgers interesse, men det er heller ikke i vort samfunds interesse. Det vi skal arbejde for er at de mennesker får et hjem - som de kan kalde deres eget - de skal blive en del af vort samfund, de skal ikke være dømt til hjemløshed".

*Også den 25/11 havde vi en slags moratorium. Som Karen Vad udtrykte det så var den indignation der har fået hende til at møde op søndag efter søndag, nu afløst af afventen: hvad vil den nye integrationsminister gøre. Det var der mange der var enige i, men det blev dog en bemærkning fra to unge asylansøgere, der kom til at blive tungen på vægtskålen. De sagde: **I behøver ikke at være så mange, men I må ikke blive helt væk, for nu er I vores bedsteforældre**" Vi blev enige om at indskrænke møderne til 1 time og holde lav profil indtil Lillejuleaften, hvor den til gengæld skulle have hele armen med Møllehave som fortæller og hans ven Joachim Solberg som tryllekunstner. Alfred Dam og Svend Broberg lovede at træde til som hjælpende koordinatore for Else, der var træt.*

December:

*Birthe Heckscher havde skaffet en bog: "The **great silent** grandmother gathering", som hun og Else Lidegaard skiftedes til at læse op af de tre adventssøndage- i en hurtig dansk oversættelse. Den handlede i den grad om os. Og med en happy end. Til mødet 2. december kom meddelelsen om at Inga Axelsen nu havde dannet en ny gruppe Bedsteforældre for asyl foran Center Kongelunden på Amager. Inga og Else holdt et lille møde, hvor vi blev enige om:*

At fortsætte i vores grupper og lade det frie initiativ udfolde sig der i hver sin "kultur", idet vi er enige om tre hovedlinier:

Vores aktion er rettet mod regeringen som en protest mod vores asylpolitik.

Vi påtager os ikke indblanding i enkeltsager i asylcentre, men holder os bedst muligt orienterede om hvad der foregår i de enkelte asylcentre med de enkelte mennesker.

Vi blander os ej heller offentligt i personstridigheder (ex. læge/psykiaterstriden) udenfor centrene - men holder os bedst muligt orienterede.

Herudover er vores fælles forslag til en udvidelse af vores mandat, at vi nu nøje følger om regeringens aktuelle vedtagelser så bliver ført ud i livet, og på hvilken måde. Hvad f.ex. angår optagelse i almindelig folkeskole er der eksempler på at man ikke har fulgt allerede vedtagne principper. Dem vil vi researche og overgive til pressen.

Vi samordner kun de store principielle tiltag af politisk karakter. Alt dette gælder selvfølgelig kun grupperne "Bedsteforældre for asyl". Enhver kan skrive hvad han vil under eget navn.

Tirsdag den 11. december var der lysgudstjeneste i Domkirken hvor asylansøgerne var inviteret til at deltage - og også en del bedsteforældre var til stede. Personligt var jeg Else Lidegaard samtidig inviteret til møde i Allerød Byråd, som så meget velvilligt på vores aktion og spurgte hvad vi mente de kunne være behjælpelige med. Det uddybede jeg 16/12 i et brev til Kim Balslev (trofast bedstefar til møderne og den der havde foranlediget invitationen) og borgmesteren Agnete Fog(uden h):

"... Bagefter var jeg jo til møde ovre på Sandholm og ærgrede mig lidt over at det ikke skete i omvendt rækkefølge. For når I spurgte, på hvilken måde byrådet kunne bidrage, tror jeg svaret - forhåbentlig snart - vil være: Skaf om muligt boliger nær de skoler nogle af asylbørnene er begyndt at gå i. Og med øjeblikkelig virkning kunne det være: skaf pladser i Folkeskolen.

Jeg sad til mødet på centeret ved siden af en irakisk kvinde, der udstrålede at hun havde haft et ganske andet muligvis privilegeret liv, det var en dame med stil, før de 7 år hun fortalte om - med 17 flytninger! Midt i det hele havde hun haft, jeg tror 2 års humanitær opholdstilladelse, hvor hendes søn var begyndt i Folkeskole på Fyn. Men da de to år var omme blev han brutalt taget ud, og de blev flyttet til Sandholm. Nu går han i modtagerklassen i Lyngby, som ikke er beregnet på systematisk undervisning. "Hvis du spurgte dem hvilket kontinent Danmark hører til, ville de ikke vide det" - selv om hun har fået løfte om at han skulle komme i dansk Folkeskole. Han er nu 14 og er begyndt at spørge: hvad skal der blive af mig, hvad kan jeg blive til? Jeg må indrømme at jeg kom til at tænke på hvad lederen af børnehjemmet i Uummannaq, som rummer nogle af de allermest skadede grønlandske børn, sagde (vist endda til vores statsminister da han var på besøg i Grønland):

"Du behøver ikke at være så bange for de terrorister ude i verden. Dem du skal være bange for er dem du selv udklækker på Jeres flygtningecentre." For hvor skal sådan en dreng gøre af al sin energi og håbløshed. Det er en farlig cocktail...."

*Og så oprandt Lillejuleaften, hvor både TV2 News og Tv2 havde sendt et hold – de sidste med Lally Hoffmann som reporter. Hun har siden været så sød at sende mig det lille indslag som TV2-News bragte på en CD-ROM, som I kan se hvis I trykker **her**.*

zzz(Og så er det al din kunst skal vise sig Mogens Busse!! – og når det er fuldbragt, skal dette selvfølgelig slettes)

Referat Bedsteforældre for asyls Lillejuleaften på Sandholm.

Der var som man så harmonika ved *Judy Ryslander*, som spillede op mellem alle husene i asylcentret og fik asylansøgerne med over i sal 4, hvor mødet undtagelsesvis blev holdt inde. Også bedsteforældrene blev hentet samlet ind af harmonikaspilleren.

Tovholder var *Gitte Berg*, der bød specielt velkommen til dagens gæster: *Johannes Møllehave* og tryllekunstneren *Joachim Solberg*.

De to herrer alternerede nu mellem fortællen – H.C.Andersens "Snedronningen", der er opdelt i 7 historier, - og tryllekunst mellem hver historie. Og det viste sig at være en meget fin fordeling. Så blev også de der ikke helt kunne følge med i historien stadig holdt i ånde af tryllekunstnerne. Og vi bedsteforældre der forstod det hele, kunne både bevæges af den uforlignelige historie, som Møllehave gav al sin dramatik og fortællekunst, og være med til at undres over Solbergs mageløse kunst. Allerbedst var det måske at se de små barneansigter oppe foran, der blev ganske opslugt af forestillingen, ikke mindst dem der fik lov at medvirke.

Gitte Berg takkede for indsatsen og gjorde opmærksom på at det ville være helt fint hvis det var de to vi havde siddende i folketinget - en der vidste hvordan man smelter ishjerter, og en der kunne trylle.

Så gav Røde Kors æbleskiver en masse og midt i det hele gik *Anna Thomsen* og *Judy Ryslander* i gang med sanglegene.

Lally Hoffmanns indslag blev sendt på News flere gange i løbet af aftenen. Og Frederiksborg Amtsavis havde en flot reportage af hele forløbet 27/12. Også lokalradioen sendte 28/12 et udsnit af festlighederne. el

Og så blev det Jul og Nytår. Den 30. var vi trods vinter og mørke igen ca. 70 bedsteforældre til en stilfærdig snak.

Fra referatet (ved Gerd Gottlieb):

Hilsen fra vores tvillingegruppe Bedsteforældrene for Asyl foran Kongelunden. Deres betingelser er svære, hørte vi, idet deres arrangementer hakkes i stykker af en infernalsk larm af ankommende og afgående fly hver tredje minut! Taler mv må holde inde. På trods af betingelserne har de også læst op at The Silent Grandmother Gathering - her ved *Lisbeth Algreen*.

- Artikel i Weekendavisen "Jeg gav op efter fem måneder" fra d. 28.12. omtalt og anbefalet. Det er specielt læge *Ellen Sørensen*, der fortæller om, hvordan hun måtte opgive sit arbejde som læge i Kongelunden. Det var for belastende at bevidne de voldsomme psykiske lidelser uden at kunne overholde lægeløftet om at "bære lige samvittighedsfuld omsorg uden personanseelse".
- Tale af *Lirije Memeti* asylansøger på 7. år. Lirije er roma og sygeplejerske fra Kosovo. Taler 6 sprog. På engelsk takkede hun forsamlingen og understregede betydningen af demonstrationerne. De overbeviser asylansøgerne om, at de ikke er alene, men at der virkelig er mennesker i Danmark, der bekymrer sig om dem. Søndag er for Lirije blevet en dag, som hun afventer med glæde.
- Indlæg fra initiativet Amnesti Nu med opfordring til at man melder sig til deres kontaktpersonsordning. Se hjemmesiden
- Omtale af "Hillerød-præsternes" initiativ til Hellig 3 Kongers vandring for de afviste irakere d. 5.1.. Start fra Sandholm kl. 13.30. Stop med varm suppe ved Præstevangs Kirke kl. 16. Ankomst til og forbønsgudstjeneste i Hillerød Kirke kl. 17.

Pressemeddelelse for søndag den 6/1 2008

Ord har endnu intet resultat ført med sig. Nu mødes vi i stille venten på en ændring i asylansøgnernes forhold. Foran Sandholmlejren søndag den 6. januar kl 14-15

Bedsteforældre for Asyl modtog fredag 11/1 **Bindselev A/S's** pris med den begrundelse at vi "kæmper en ihærdig kamp for at gøre forholdene for børnene i de danske asylcentre mere tålelige". Prisen - som består af et fad og et diplom - blev overrakt under selskabets "nytårskur" til tre Bedsteforældre, Inga Axelsen, Alfred Dam og Svend Broberg, så både Sandholmgruppen og Kongelundsgruppen var repræsenteret.

Juryen bag består af markante folk fra erhvervsliv og organisationer:

- Bjarne Lundager, Direktør i Vindmølleindustrien
- Lars Aagaard, Vicedirektør i Dansk Energi
- Karen Stæhr, Sektorformand i FOA
- Sinne Backs Conan, Direktør i Dansk Industri i Bruxelles
- Claus Bindselev, Direktør i Bindselev AS
- Dorte Petersen, Partner i Bindselev AS

Fadet kan ses på billedet her, hvor det rækkes videre til Else Lidegaard.

Referat fra demonstrationen den 6. januar, hvor der deltog 90 – 100 bedsteforældre.

Karen Vad var tovholder og bad om, at en af deltagerne fra gårsdagens march fra Sandholm til Hillerød Kirke ville fortælle om marchen.

Susanne Holter fortalte:

112 deltagere mødtes foran Sandholmlejren, asylansøgere, støttedeltagere og Hillerødpræsterne. Presse og politi til at passe på os og sikre, at der ikke var moddemonstrationer. *Thyge Enevoldsen* bød marchen velkommen og understregede, at præsterne var glade for, at asylansøgerne ville lade os gå med dem som noget nyt i år. Han var ked af, at der kun var sket så få forbedringer af forholdene siden sidste års forbønsarrangement.

Vi fik hilsen fra *Voldborg* om det ventede vejr og satte i gang i medvind. Det lykkedes at holde "slangen" sammen og inden vi nåede Hillerød kirke var vi blevet ca. 200. Hele vejen passede færdselspolitiet meget fint på os, de samlede endda en træt 10-årig deltager op, han fik vist en fin dag med blå blink og det hele. Man kan glæde sig over, at netop asylansøgere også kan opleve politi fra denne side.

Der var 2 stop undervejs. Nogle af vennerne kom med kaffe på en parkeringsplads i skoven og ved Præstevangskirke var der varm og varmende suppe.

Hertil kom også en bus fra Avnstruplejren og bl. a. *Abdul Wahid Petersen*. Det sidste stykke fra kirke til kirke var det blevet rigtig glat med isslag; marchen ændrede sig til et optog af pingviner, når man studerede gangarten. Alle kom hele frem 16.40 til kirken. Her blev forbønsgudstjenesten holdt af præsterne i fællesskab med oversættelse af teksterne til arabisk. 4 kvinder fra lejren sang på både arabisk og hebraisk og de havde selv musikledsagelse med. *Thyge Enevoldsen* sluttede af med en bevæget tak for deltagelsen, hvor han udtrykte glæde over, at det kunne lade sig gøre på tværs af skel og igen en smerte over, at det var nødvendigt at gøre det igen i år.

Jeg tror ikke der var deltagere, der var uberørte af denne dag. Personligt glæder jeg mig over at Hillerødpræsterne (mænd og kvinder sammen) tager så væsentligt et initiativ i en tid, hvor vi mest hører kirken beskæftige sig med om kvinder skal have mulighed for at udføre deres præsteopgaver.

Tak for en dejlig dag i fællesskab, det giver energi til at fortsætte!

Der blev herefter spurgt om hvorfor arrangementet dagen før udelukkende sigtede på irakernes situation og ikke på alle asylansøgere.

Svend Broberg fortalte, at sidste års forbønsgudstjeneste blev arrangeret, fordi en gruppe præster kendte flere af de irakiske familier (såvel kristne som muslimer) personligt og at de havde været enige om at sætte fokus på denne

gruppe, fordi de mente, at de afviste irakeres situation var og er særligt ekstrem og at der derfor måtte fastholdes en særlig opmærksomhed på denne gruppe. Præsterne var glade for at andre grupper, bl.a. Bedsteforældre for asyl, satsede mere bredt, men præsterne mente, at de selv nok fik større gennemslag ved udelukkende at sætte på de afviste irakere.

Til dette sagde *Leif Bork Hansen* (præst ved Lyngby Kirke):

Vi demonstrerer foran Sandholm på alle lidende flygtnings vegne. Der må aldrig gøres forskel, når det drejer sig om mennesker, der ikke har noget sted at være i verden - heller ikke i Danmark. Det er særligt kynisk, at Danmark som medansvarlig for invasionen i Irak ikke for længst har givet opholdstilladelse til flygtede irakere, hvad enten de er muslimer, kristne eller hvilken tro, de bekender sig til. Eller hvad med de afghanske flygtninge? Men også romaer fra Kosovo har lidt i årevis i danske asylcentre i uvished om deres skæbne. Det er afgørende, at vi ikke indstiller demonstrationen foran Sandholm, før alle de hengemte, forpinte: børn, unge, voksne og gamle, er kommet ud.

Det samme gav Ulrik Mondorf udtryk for i en tale, hvor han understregede at de afviste asylansøgere ikke på nogen måde er kriminelle og sluttede:

Straffen herfor viser sig at være udsigtsløs indespærring, i værste fald på livstid, af både enkeltpersoner og hele børnefamilier. De sidder i lejrene måned efter måned, år efter år, stækkede og svækkede, uden ret til selvforsørgelse.

Man bør aldrig forhindre folk i at arbejde. Ifølge Aftalen, skal vore hårdt ramte medmennesker i lejrene nu særligt forfølges, fordi de måske en gang imellem udfører lidt "lysegråt" arbejde i en tid, hvor hele Danmark skriger på arbejdskraft.

Hvor er den sunde fornuft i det offentlige maskineri henne? Man har talt om, at mennesket skal være i centrum. I denne sag sættes "systemet" over mennesket.

Danmark kan ikke være dette bekendt!

I januar var der en del politisk turbulens, og bedsteforældrene var også til en høring i Folketinget om de afviste asylansøgere. Det var her den fra Indlandsisen nedkravlede Lars Emil Johansen erklærede at det selvfølgelig var vanskeligt for ham i dette fremmede land at forstå tungemålet, men for ham lød det snarere som om der var tale om et vredt forlig end et bredt forlig. Intet kom der i hvert fald ud af det. Vi havde appelleret til Pia Christmas-Møller, men hendes forslag om to år og ikke tre års ventetid som adgangskort til evt.

udflytning, ramte ikke problematikken på det centrale punkt: usikkerheden og udsigtsløsheden.

Den 20.januar holdt Bente Rich en tale:

Det er mit indtryk, at de mest lidende asylansøgere fortsat opholder sig i asylcentrene som en konsekvens af vores stramning af asyllovgivningen fra 2001 - og den meget stramme praksis hos de forvaltende myndigheder. I 2001 afskaffede vi de facto-flygtningeasyl. Denne asylmulighed var indført for at yde beskyttelse (i henhold til FN's Flygtningekonventions intention) til de asylansøgere, der ikke opfyldte de strengeste Genevekonventionsbestemmelser men oplagt ville være i fare ved en hjemsendelse. Det er mit indtryk, at det i vidt omfang er asylansøgere, der tidligere fik ophold som de factoflygtninge, der nu er strandet i systemet, som ødelægger deres helbred og børnenes udvikling.

Dertil kommer, at Udlændingetjeneste og Flygtningenævnet tolker Unicefs anbefalinger meget mere restriktivt end vore nabolande - og at man ikke har nogen kvalitetssikring til at opdage fejlvurderinger, som burde ændre den efterfølgende praksis. I mit arbejde som læge er jeg stødt på flere eksempler, hvor et fejlskøn i Nævnet har fået katastrofale følger for den afviste - og hjemsendte.

Fra referatet i øvrigt:

Debatten om det evt. "maskebal" den 3. februar var livlig, og flere var mødt op med konkrete forslag og eksempler. Mest applaus fik en maske der udtrykte sorg og harme, og en sur smiley.(staves det sådan?) Der blev ikke opnået enighed, men resultatet var nok at enhver bærer den maske som han vil. Et forslag om badges med "Bedsteforældre for asyl" vandt også tilslutning, og *Jack Donen* går videre med sagen.

Alfred Dam redegjorde for den økonomiske situation som stadig er god da vi ingen penge bruger - Alfred ønskede at kvitte kassererjobbet, som blev overtaget af *Bent Ingerslev*, der straks fik overgivet kassebeholdningen på ca. 3000 kr. (Regnskabet ajourføres på hjemmesiden)

I slutningen af måneden modtog integrationsministeren dette brev, som vi alle gerne havde været medunderskrivere på:

Kære Birthe Rønn Hornbech

Den såkaldt smalle aftale er mest synd for asylansøgerbørnene, men det er også synd for dig selv og for vores tillid til dig, at du helt har svigtet, hvad du selv sagde til Jyllands-Posten lige før valget. Dengang meddelte du, at de asylansøgere, der har siddet i mange år i centrene, også på et tidspunkt ville kunne få opholdstilladelse efter loven. Det var en juridisk vurdering, og

dermed
 et udtryk for hvad du kunne have gjort uden at blande Dansk Folkeparti ind i det. Nu svigtede du både børnene og dig selv. Troværdigheden røg med i købet.

Sagen er belyst i alle detaljer. Det børnene og de unge har brug for, hvis de skal undgå fysisk og psykisk ødelæggelse er vished og sikkerhed og mulighed for at få et normalt liv. De får ingenting med aftalen, som den ligger nu.

Du blev formentlig udpeget som minister, fordi du havde en profil som et redeligt og ærligt menneske. Du havde i en række udtalelser udtrykt menneskelig forståelse for asylansøgerne, og som jurist har du peget på at asylansøgere også har rettigheder. Du fremhævede det så i valgkampen.

Da statsministeren inden valget lagde op til ændringer i asylpolitikken, var der klart tale om en hastesag, hvor der skulle ske noget reelt. Nu er indtrykket, at du alene blev sat på posten for at dæmpe den offentlige og demokratiske debat, og kritikken af de overgreb det danske samfund gør sig skyld i overfor børn, der får ødelagt deres liv i de afgørende børneår og for de unge der får ødelagt den vigtige begyndelse på deres voksenliv.

Du fik et stort ansvar, og statsministeren ønskede en bred aftale. Det er dit ansvar, at Dansk Folkeparti foreløbig reelt har fået lov til at presse regeringen til

ikke-handling.

Asylansøgere, deres børn og de unge, der har siddet i danske centre i mange år har rettigheder. Det er ikke ulovligt at søge asyl. Det er ikke ulovligt for et sygt og traumatiseret menneske at nægte at tage tilbage til en usikker skæbne, hvad enten denne skæbne er krig eller forfølgelse (for eksempel af kristne irakere).

Der er mange grunde til, at der stadig skal handles til fordel for de strandede asylansøgere.

Der er de menneskelige argumenter. Vi kan ikke som mennesker leve med at der er børn og unge, der behandles umenneskeligt, og som udvikler traumer, der i

værste
fald vil forfølge dem livet igennem. Mange af børnene og de unge har dansk som deres hovedsprog. Det er i Danmark de har en chance for at bidrage positivt til samfundet

Der er de politiske argumenter. Vi kan ikke være et samfund bekendt som ikke er i stand til at finde en human løsning på et asylansøgerproblem, der er meget beskedent i forhold til dem mange andre fattige og rige samfund har at slås med.

Der er de sundhedsmæssige argumenter. Der er lidt forskellige vurderinger af graden af traumer og psykisk sygdom blandt asylansøgere, men lægerne er helt enige om, at traumer udvikles og forværres jo længere asylansøgerne opholder sig i uvished. Flere hundrede børn og unge lever i uforskyldt uvished i årevis. De får stadig flere problemer og mange udvikler egentlig psykiske sygdomme mens de er i Danmark.

Der er de økonomiske argumenter. De afviste asylansøgere bliver stadig mere behandlingskrævende og behandlingen bliver mere og mere kostbar. For asylansøgerne handler det om de menneskelige omkostninger, og for samfundet også om store økonomiske. For hver uge der går, bliver de dårligste dårligere og symptomerne mere permanente og livstruende. Mange er så syge, at de ikke kan sendes ud til som noget som helst, og flere og flere er i risiko for at blive permanent behandlingskrævende. De kan alligevel ikke sendes ud, og de bliver som tiden går endnu mere kostbare for det danske samfund.

Og så er der de juridiske argumenter. Før valget sagde du som sagt om de 400 asylansøgere, der har siddet i 4-8 år i asylcentre, at "de ville også på et tidspunkt efter loven kunne få humanitær opholdstilladelse". Dine egne ord var: "efter loven".

Zzz (her bør ikke være den store afstand mellem linierne) Og der er andre juridiske argumenter. Konventionen om børns rettigheder gælder

også i det danske samfund, men den overtrædes af Danmark. Selv asylansøgerbørn

og unge har juridiske rettigheder. Danmark lever ikke op til dem.

Regeringens håndtering af denne sag er ikke blot i strid med medmenneskelighed og anstændighed men også med de almindelige principper for et retssamfund.

Du har i flere år været det menneskelige og anstændige politiske indslag i forhold til kynismen, og de problemer den nye politik har skabt. Nu er du blevet en del af problemet.

Undskyldningen med at Dansk Folkeparti er forligspartner og derfor har vetoret gælder ikke. Ikke i forhold til anstændighed og slet ikke i forhold til juraen og de

retslige forpligtelser.

Bedsteforældre for asyl - Kongelunden

Fra **Referat 3. februar 2008** Vi var ca. 100,

Tovholder: Eva Truelsen

.
En bedsteforælder foreslog at vi skulle holde et lidt længere idémøde en hverdag – INDE. Det blev vedtaget at holde sådan et møde, når der foreligger en afgørelse fra Integrationsministeriets forhandlinger. Så det vender vi tilbage til.

Ang. den facts-liste vi gerne vil udarbejde om de helt konkrete forhold asylarbejderne lever under, havde Jørgen Chemnitz inviteret de fire researchere: Sidsel Jacobsen (børnenes skolegang) Elisabeth Rygaard (dagligliv i lejren), Ann (hvor mange og hvem) Karen Vad (de unge og deres muligheder) og Else Lidegaard (der på denne baggrund vil prøve at sammenfatte hovedpunkterne) til et møde efter vores demonstration. Vi fik her en meget grundig og god indførelse i hele problematikken og henvisninger til folk der har med delområderne at gøre.

Under ideer til yderligere tiltag blev det både understreget hvor vigtigt det er at vi har stået her, det har været med til at udløse valget og det har især bragt fokus på hele problematikken. Derfor er det også vigtigt at blive stående "nu har bedsteforældre for asyl stået foran...i 6 måneder" etc
Else Lidegaard meddelte sluttelig at hendes beslutning om at holde pause en stund fra Bedsteforældre for asyl, nu bliver bragt ud i livet.
Afløsere er *Karen Vad*, som har sagt ja til at være den nye koordinator,

Sidsel Jacobsen, som vil tage sig af pressekontakten, og de to vil i første omgang prøve at klare hjemmesiden også (foreløbig stadig med Reza som bagvagt)

Bent Ingerslev vil fortsat bestyre Økonomien og politiet og *Svend Broberg* fortsætter også som vores postmester.

Endelig vil *Gerd Gottlieb* stadig være vores kontakt til dem det hele gælder: asylansøgerne.

Else Lidegaard fortsætter dog med arbejdet med factslisten.

***Nina Lørring* står nu med en ny gruppe Bedsteforældre for asyl foran center Avnstrup.**